

Semič

Lojze
Krakar

SEMIŠKA GORA

Svetloba kamnov, zlatih gozdov, sonca
in sinji julij nad gorečim dnevom.
Edin spomin na moje praočete,
ki so začarali me v beli kamen.
O praočetje, ki pšenico mojo
in trtje spremenili ste mi v večno
popotnico za tjakaj, kjer ne bo več
prekletstva te ognjene ilovice.

TRTJE

To trtje tu kot tisočletni kamen
se vžira v ilovico in pobožne
mušice molijo, da bi ti kamni
prišli v svetišče med storoke sohe.
Vsak kol se vbada zemlji do možganov
in čez kolena sega grobna zemlja
vsem dušam, ki pobožno kot mušice
izprošajo si *miserere nobis**.

*Usmili se nas.

ZAVRH En sam večer mi je ostal v spominu.
 Raj se mi zdel je, ko sem vanj potonil.
 Iz njega sem prinesel tisočero
 kraljevskih biserničnih školjk za tebe.
 Imele tvoje so srce polteno,
 visele v tebi so kot grozd črnine.
 O zlate sanje Zevsove! Ti šla si,
 umaknila si se pred mojim gladom.
 Kam naj te grem iskat? S kom preživim naj
 ostanek svoje dobe na tem svetu?
 Vržite mi, bogovi, vsaj en koder
 iz njenih las, podobnih moji nōči.

VEČER Večer je dober kot mrtvi vojščaki,
 ki ves dan zaman so zabadali kopja
 v zidove graščine. Večer je miren
 kot ribica zlata, ki je izdahnila
 po dolgem, nesmiselnem plavanju k zraku.
 Večer je ves truden in ves nesrečen
 kot zgrbljena starka, ki je prinesla
 koš drv za večerjo, za zadnjo večerjo.
 Večer je dober kot klavna teleta,
 ki končno so v staji, da jih ubijejo.
 Večer je prišel na ubite ribe
 in na nek davni praznik v travi.
 Večer je miren kot orel, ki ulovil
 je v strmem skalovju krvavo zarjo.

STRELI Zdaj v zvezde streljam. Njihovi bogovi
 V ZVEZDE se jih oklepajo, ker njih boginje
 ne marajo roditi majhnih bogcev,
 ne morejo roditi vsaj klošarjev.
 Klošar v metrojskem rovu pa le čaka
 boginje, da bi dal jim vsaj cigansko
 življenje, polno zvezd in hrepenenja
 v ta zemski nič, poln himalajskih nožev.

- POGLAVAR Ta poglavar, kralj orlov in sokolov,
s pestmi me tolče, češ da sem izdajal
gnezdišča kukavic in gnezda skobcev,
ki služila so mu za kruh vsakdanji.
Povabil sem ga na večerjo s polži,
takrat pa me objel je, dahnil vame
duha modrosti in z ostró sekiro
podrl drevo, dom orlov in sokolov.
- RESNICA Ljudje od pesnikov želé resnico.
Resnico samovladja dni današnjih.
Vsi, ki nam vladajo, so laž potomstva,
ki reklo je, da bomo zdaj zdaj v raju.
Poniknile so reke naše žeje
in kopnih gnezd ni več za naše čaplje.
Ni kamna blagorodnega, da sedli
bi nanj po tavanju skoz divje džungle.
- VSE Vse treba bo še enkrat preživeti,
da bi kot sablja razcefrali nébes
in vse ljudi spet vrgli na kolena
in vse stvari povišali v božanstva.
Vse splavljene otroke pa naj veter odnese
v nebesa, nas pa vse v verige vklene,
da bomo slišali, kako se poje
mrtvaška pesem o novorojenčkih.
- SMRT Je še po smrti kaj? Se mar bo našel
ljubimec, ki bo mrtve oči poljubil?
Se bomo v krsti, zakovani z žebli,
lahko odrekli vigredi in zvezdam?
Nekoč verjeli so, da smrt je nična
in da šelè po njej bomo živeli.
O vrt otročji, upanje na zimo,
naj na gugalnici v smrt odplovem.

TOLMUN I V mehko tvoje kože se potapljam
kot v zlat tolmun blagoslovljene vode,
in v vinu zlatomašniškem se kopam
s plavutmi, ki mi morski pes jih daje.
V tolmunu zlatem najdeš še devico,
ki gola hrepeni po tvojih ustih.
Tolmun je dan bohemom, ki v metroju
pariškem čakajo, da ne zgrešiš obale.

RAČUN Podpisal sem ga ob rojstvu
s prvim krikom groze
pred tem, da bo treba živeti
in da bo treba oditi.
Vsak dan ta dolg odplačujem,
a splačal nisem še niti
prvih obresti in prve
globe za ped svoje zemlje.
V to zemljo hodim rudarit,
da bi račun izplačal
in bi nasitil svoje
pesmi in njihove otroke.
Hodim vse globlje, globlje,
pa več nikogar ne srečam.
Pojdi še globlje, slišim,
mogoče se srečaš s sabo.

TOLMUN II Kot zlata medalja
zveni škržatji spev.
Jutro se lesketa
kakor zlat tolmun.
V njem bom potonil še jaz.
Ničesar več nimam na svetu.
Samo še to posteljo iz listja
in njene strašne krike.

HIŠICA
NA KRASU

Na krasu imeti hišico in pred njo
tolmun terana in v njem slepe ribe.
ki nikdar niso zrle še svetišča
in nekih čudnih, strašno ostrih nožev.
V tem divjem kamenju in v divjih rekah
imam samo še palico za slepe.
In, slep nomad, si otipavam skale
kot nage prsi in mednožja Vener.

SERENGETI
NE SME UMRETI

Roké, ki branijo Kilimandžaro,
se sklenjene dvigujejo k nebu,
da izprosile milost bi za ptice
in leoparda in za njih otroke.
Kralj lev, ki ves podoben je človeku,
podoben vsem gazelam gospodičnam
in zebram, ki kot angeli krilati
beže vseprek pred nami, ljudožerci.

MOLK

Molčim: poslušam govorjenje molka
in skal nad njim: to staro govorico
vdihuje mi še sivolasi veter,
ki ogenj v daljo bo odtod raznesel.
Prišel bom k tebi: naju bo ta ogenj
izničil do lobanje, ven prilezel,
kot je iz lobanje v neki davni sagi
prilezla kača in ubila carja.